

Az egyházi esztendő utolsó előtti vasárnapját megelőző (ítélet-) vasárnap

► Mt 24,15–31

Várom őt?

A vasárnap jellege

Az egyházi esztendő végéhez közeledve és az egyre sötétebb nappalokat átélve az embert akarva-akaratlanul körüluggi az elmúlás szele. A Szentháromság ünnepe utáni utolsó három vasárnap (ítélet, reménység és örök élet) különösképpen is életünk vagy akár világunk vége felé fordíthatja a tekintetünket. Jóllehet a reménység és az örök élet vasárnapjaira szívesebben gondolunk, könnyebben beszélünk róla, addig az ítélet vasárnapja fejtörést okozhat. Annál is inkább, mivel manapság kevésbé szeretünk beszélni a következményekről és a számonkérésről. Pedig ítélet vasárnapjától nem szabad félünk, sőt valójában ennek a három vasárnapnak az üzenete szorosán összefügg, összekapcsolódik. Így tehát fontos, hogy amikor az ítéletről beszélünk, akkor az örök élet reménységének fényét se felejtjük el.

Amit a textusról tudni kell

Az igeszakasz a szinoptikus apokalipszis része, ugyanakkor felvetődik a kérdés, hogy tulajdonképpen kinek/kiknek is szól, illetve, hogy Jézus

szavai konkrét kontextusban értelmezhetők-e csupán, vagy örök érvényű globális üzenettel bírnak. Ha például megvizsgáljuk a Dániel próféta könyvéből vett képet, akkor a „pusztító utálatosság” kapcsán a IV. Antiokhosz Epifánész által a templomban Kr. e. 168-ban felállított bálványszoborra is gondolhatunk, amelyről a Makkabeusok első könyve (1,43–56) is tudósít. A Jézus által elmondottak szólhatnak továbbá a Júdeára vagy a zsidó népre váró kemény megpróbáltatásokról, ezáltal pedig a menekülés képe is egy egészen konkrét szituációt tár elénk, amely helyzet sok szenvedéssel és nehézséggel jár. A 23. versztől kezdve aztán a fókusz átkerül az Emberfia eljövételére, ami már sokkal kevésbé konkrét történelmi helyzetet fest le, és gyakorlatilag kinyitja a kérdést.

A perikópa megértése

Függetlenül attól, hogy Jézus konkrét történelmi eseményekre gondol, vagy sem, esetleg olyan dolgokra, amelyek a kortársai számára világosak és érthetőek voltak, meg vagyok győződve arról, hogy ez az igeszakasz mindannyiunknak szól. Felkísért bennünket. Egyrészt tudatosítja bennünk

a világ végességét és annak bizonyosságát, hogy az Úr vissza fog térni és ítéletet fog tartani. Ezt a napot nem félelemmel kell várunk, hanem épp ellenkezőleg, ez az a nap, amely segít kitartani a megpróbáltatások közepette. Jézus ugyanis nyíltan beszél az ő népének szenvedéséről, arról, hogy lesz idő, amikor menekülnünk kell a támadás elől, amikor nem tudunk a magunk erejéből megállni és szembenézni az ellenséggel.

Nagyon izgalmas az a kép is, hogy a menekülés közben nem lehet majd visszafordulni felsőruháért, értéktárgyakért, mert az az életünkbe kerülhet. Számomra Jézusnak ezek a szavai nem csupán azt fejezik ki, hogy ennyire nagy lesz a veszélyhelyzet, hanem azt is, hogy a veszélyhelyzetben muszáj mérlegelni. Ha meg akarsz menekülni, akkor nem lehet e világi tárgyakra, földi dolgokra tekinteni. Ha azokhoz ragaszkodunk majd, akkor nem fogunk tudni elmene-külni, megmenekülni. Azaz választanunk kell, mi a fontosabb.

A 2015-ös előkészítőben Weltler Gábor által felvetett gondolat is inspiráló, miszerint teljesen logikus összefüggés lehet a szenvedések időszaka és a hamis próféták és krisztusok megjelenése között, akik a nehézségek közepette próbálják a saját hazug „megoldási kísérleteikkel” rászédni az embereket. Gondoljunk csak bele, hogy ez mennyire jellemző és gyakori a világtörténelemben, hogy a hiány időszakában előbb vagy utóbb mindig megjelenik valaki, aki magát „messiásnak” kikiáltva próbál érvényesülni. És akkor még nem is beszéltünk arról, hogy itt nem is csupán nyereszkeskedni próbáló emberekről van szó, hanem a gonoszról, aki el akar téríteni bennünket Jézustól! Nem véletlen hát a figyelmeztetés.

Ugyanakkor a hamis prófétákról és krisztusokról szóló leírás után az Emberfia érkezésével kapcsolatos rész nagyon kifejezően írja le Jézus isteni hatalmát. Ez tulajdonképpen csattanós válasz arra, amit előtte a népnek kell átélnie... A menekülés, a megtevésztés, a kiszolgáltatottság veszélye

és az ezeket előidéző hatalom gyakorlatilag ösze sem hasonlítható a mindent megrázó, alapjainban megrengető Úr hatalmával és megjelenésével.

Az igehirdetés vázlata

Veszélyben vagyunk!

Észrevesszük-e ezt? Jézus figyelmeztet, de vajon komolyan tudjuk-e venni a figyelmeztetést? Talán most békés az életünk, ami persze jó dolog, de az elalvás, a belekényelmesedés veszélye ott lebeg a fejünk felett. Szépen berendezkedtünk ebben a világban, megismertük a játékszabályokat, próbáljuk javítani a körülményeinket, igyekszünk boldog és kiegyensúlyozott életet élni, de mintha nem nagyon foglalkoztatna bennünket az a kérdés, hogy mikor tér majd vissza az Úr. Várjuk-e őt egyáltalán?

Nem mindig lesz ilyen egyszerű az élet

Számos példa van a világban arra, hogy veszélybe kerül az emberek élete, a keresztények élete is. Az, hogy keresztény vagyok, nem garantálja, hogy itt a földön mindig kényelmes lesz majd az életem, sőt... Jézus arról beszél, hogy lesz olyan helyzet, amikor majd nyíltan választanunk kell. Amikor rá leszünk kényszerítve a döntésre, hogy az e világi dolgokhoz vagy hozzá ragaszkodunk-e. Mert a kettő együtt nem működik... Nem lehet viszsztatérni a házba, se a háztetőről, se a mezőről...

Vajon megy-e az elengedés?

Tudunk-e ténylegesen Istenben bízni, vagy bedőlünk a hamis prófétáknak, akik igyekeznek becsapni bennünket? El tudjuk-e fogadni a szenvedést? El tudjuk-e fogadni, hogy rosszra fordulhat a sorsunk, hogy a körülményeink megváltoznak, hogy adott esetben üldözni fognak a hitünkért, hogy nem leszünk majd népszerűek, hogy életveszélybe kerülhetünk? Vagy azt követjük, aki hangzatos szavakkal megoldást kínál?

Jézus visszatérése ad megoldást, nem más
Az ítéletre nem félelemmel kell néznünk, nem ret-
tegve, hanem épp ellenkezőleg: örömmel várhatjuk
a jövőt! Ez azonban nem tétlen várakozás, hanem
folyamatosan ébernek kell lennünk, és végeznünk
kell a reánk bízott szolgálatot. Fontos, hogy a nehéz-
ségek idején türelmesek és kitartóak legyünk, illetve
bizonyosságot tegyünk az érkező Úrról.

Illusztrációk

VERS

Ady Endre: *Az Úr érkezése*

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon,
De háborus éjjel.

És megvakultak

Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Túrmezei Erzsébet: *Várok valakit* (részlet)

„Várok valakit. Nem tudom, mikor jön.
Nem tudom, arcát hogyan ismerem fel.
De Őt várom egész életemben.
És tudom, hogy nem várhatom hiába.”

TÖRTÉNET

Egy kis faluban az emberek összegyűltek advent
idején. Az igehirdető a parusziáról prédikált:

„Testvéreim, Jézus Krisztus bármikor vissza-
jöhet. Lehet ma éjjel, lehet holnap, lehet száz év
múlva – de visszajön. A kérdés nem az, mikor, ha-
nem az: készek vagyunk-e fogadni őt?”

A gyülekezetben egy gyermek megkérdezte:

– De honnan tudom, hogy készen vagyok?

A lelkipásztor így válaszolt:

– Ha úgy vársz rá, mint a legkedvesebb ven-
dégre, akinek örömmel nyitod ki az ajtót, akkor
készen vagy.” (Ismeretlen szerző)

■ CSADÓ BALÁZS